

Д-ръ К. Василевъ

Ваксинация

Въ училищния дворъ полека-лека проникна грозна мъква. Игритѣ се охладиха, всички се засѣбираха на групички. — Какво е? Що е? — Нѣкой произнесе думата: „Ваксинация“ и всички изтрѣпнаха. Никой не знаеше точно, какво значи това, но тази дума подействува като нѣщо страхотно. Данка и Мирчо побѣлѣха, едно първолаче се разплака. Подирѣ малко отъ страничния входъ на училището, откъмъ лѣкарската стая, почнаха да излизатъ „голѣмитѣ“ — отъ трето и четвърто отдѣление — съ подути очи и съ загомени до рамото дѣсни рѣце. Очитѣ на всички бѣха вперени въ нѣкакви тайнствени петна по голитѣ имъ мишници.

Явно стана, че страшилището, което нѣкой нарече ваксинация, не е шега; сега вече и Ванчо, Петъръ и Стефка не можаха да се удържатъ и запригласяха на първолачето, а на всички други устнитѣ засѣхнаха отъ страхъ.

— Азъ ще си ходя въ кѣщи, — рече Стоянъ, който ужъ минаваше за по-сърдцатъ, а когато трѣбва да се прескача нѣкоя ограда, винаги бѣ на първо мѣсто.

„Порѣзанитѣ“ се смѣсиха съ групитѣ. Взеа да ги разпитватъ. — Боли ли? Какво бѣше? Страшно ли е?